

1 KRÓNIKÁK 20-29.

Egy esztendő múlva, abban az időben, amikor a királyok háborúba szoktak vonulni, elindította Jóáb a hadsereget, és elpusztította az ammóniak országát. Megérkezett Rabbához és körülzárt. Dávid azonban Jeruzsálemben maradt. Jóáb elfoglalta, és lerombolta Rabbát.

Dávid levette királyuk fejéről a koronát. Egy talentum arany súlyúnak találta, drágakövekkel volt kirakva, és Dávid fejére került. A városból is igen sok zsákmányt vitt el.

A benne levő hadinépet pedig kihozatta, és fűrésszel, vascsákánnyal és fejszével dolgoztatta őket. Így járt el Dávid az összes ammóni városokkal. Azután visszatért Dávid egész népével együtt Jeruzsálembe.

Akkoriban voltak olyan időszakok az évben, amelyek megfelelőek voltak a háborúzásra. Ellentmondás látszik ebben a történetben, mert úgy kezdődik, hogy Dávid Jeruzsálemben maradt, de végül úgy tűnik, hogy ő mégis ott volt a háborúban, mert visszatért Jeruzsálembe az újonnan megszerzett koronával.

Visszamegyünk Sámuel könyvébe, hogy tisztázzuk ezt a dolgot. Joáb megtámadta az ammóniakat, megostromolta Rabba városát, és látta, hogy a város már majdnem elesett, és ekkor üzenetet küldött Dávidhoz, hogy „nemsokára be vesszük a várost, gyere és vezesd be a sereget a városba, hogy ne mondják, hogy Joáb foglalta azt el.” Nagyon nagylelkű tett volt ez Joáb részéről, és így történt, hogy végül Dávid keze által esett el a város, megszerezte a koronát, és ezzel együtt vonult haza Jeruzsálembe.

Első látásra ellentmondást találunk a Bibliába ugyan, de gyakran ehhez hasonlóan nagyon egyszerű ezekre a magyarázat. Érdekes, hogy sokan milyen hamar felhergelik magukat a látszólagos ellentmondásokon, hangsúlyozni kezdik ezeket a részeket, de legtöbbször egy kis utánajárás után igen egyszerű a megoldás.

A 4.-ik és 8.-ik vers között a filiszteusok végső legyőzéséről olvashatunk.

A 21.-ik fejezet:

A Sátán Izráel ellen támadt, és rávette Dávidot, hogy megszámlálja Izráelt.

Dávid ezt mondta Jóábnak és a hadinép parancsnokainak: Menjetek, számláljátok meg Izráelt Beérsebától Dánig, és terjesszétek elém, hadd tudjam meg a számukat!

Ez bűn volt Dávid részéről, amelyet büszkeségében követett el. Miután az utolsó győzelmét is learatta, szerette volna tudni, hogy milyen nagy a hadserege, ezért csak a kardforgató férfiakat akarta megszámlaltatni. Később Dávid megvallotta bűnét Isten előtt.

Korábban Dávid maga írt olyan zsoltárokat, amelyekben azt írja, hogy ne bízzunk a harci lovakban, hanem Istenben bízzunk. Dávid tudta, hogy egy nemzet ereje nem a hadseregének nagyságából ered, hanem abból, hogy bízik az Úrban. Mégis, Dávid esendő ember volt, és eldöntötte, hogy népszámlálást tart. Joáb, a hadvezére ellenállt a népszámlálás ötletének, de Dávid kitartott eredeti szándéka mellett, és végül megtörtént a népszámlálás.

Azután jelentette Jóáb Dávidnak a besorozott hadinép számát: egész Izráelben egymillió-százezer kardforgató ember volt, Júdában pedig négyszázhetven ezer kardforgató ember.

Lévít és Benjámint azonban nem sorolta közéjük, mert utálatosnak tartotta Jóáb a király parancsát.

De Isten rossznak látta ezt, és megverte Izráelt.

Akkor ezt mondta Dávid az Istennek: Nagyot vétettem azzal, hogy ezt tettem! Most azért bocsásd meg szolgáló bűnét, mert igen esztelenül cselekedtem!

Dávid azonnal megvallotta bűnét, miután látta, hogy bűnt követett el. Érdekes, hogy a Biblia leírja a nagyszerű emberek bűneit és hibáit is, nem csak sikereiket, és én örülök ennek. Mi gyakran csak a saját sikereinkről beszélünk, nem szeretjük elbeszélni a bukásainkat, és így azt a látszatot keltjük, hogy minden csupa siker az életünkben. Ha viszont tökéletesek lennénk, akkor ez nagyon elbátortalaníthatná azokat, akik nem tökéletesek.

Ha Dávid tökéletes lett volna, és soha nem tett volna semmi rosszat, akkor mondhatnánk azt, hogy nyilvánvaló, hogy miért használta őt Isten, és miért áldotta meg őt. De hogy áldhat meg engem, és hogy használhat engem, hisz én igen tökéletlen vagyok. Ezért aztán Isten nagyon odafigyelt arra, hogy ezeknek a nagyszerű hősöknek a hibáit és bűneit is lejegyeztesse azért, hogy ne találjunk kibúvót, és ne mondjuk azt, hogy Isten nem tud használni minket. Isten tud és akar használni mindannyiunkat, annak ellenére, hogy hibázunk és nagyon távol állunk a tökéletességtől.

Ábrahám, a hit embere nagy hibákat követett el a hittel kapcsolatban. Voltak esetek, amikor a dolgokat a saját kezébe vette: Becsapta a királyokat Sárával, a feleségével kapcsolatban, és azt hazudta, hogy ő a testvére, ahelyett, hogy az Úrban bízott volna, hogy megtartsa őket a fáraó ellen. Aztán saját kezébe vette a dolgokat az utódával kapcsolatban is, mert nem bízott az Úrban eléggé, hogy megáldja őt egy Sárától születendő fiúval.

Illés, Isten hatalmas prófétája, a hit embere, egy barlangba rejtőzködött a Hóreb-hegyen, mert Jezabeltől féltette az életét, miután az összes Baál-prófétát saját kezébe kiirtotta. A Biblia ezt is leírja számunkra: igaz, hogy Illés hatalmas hittel és erővel rendelkezett, Isten prófétája volt, de mégis volt olyan időszak az életében amikor menekült, félt, mert megijedt egy asszonytól.

Jakab írta, hogy: *Illés ugyanolyan ember volt, mint mi, és amikor buzgón imádkozott azért, hogy ne legyen eső, nem is volt eső a földön három évig és hat hónapig.*

Nem volt ő valamiféle szuper szent, hanem olyan egyszerű ember volt, mint te meg én, de Isten használni tudta őt, mert Isten egyszerű embereket használ, akik hibáznak, elbuknak és bűnt követnek el.

Nem a bűn volt Dávid életének fő jellemzője, hanem az igazság, de ennek ellenére bűnöket követett el. Lehetséges, hogy szeretjük és szolgáljuk az Urat, ugyanakkor bűnbe esünk. Dávidnál is ez volt a helyzet: szerette az Urat, de amikor megértette és felfogta, hogy ez a dolog nem tetszett Istennek, azonnal megvallotta bűnét és elfordult attól. És ez az, ami őt naggyá emelte.

Mi gyakran megpróbáljuk megmagyarázni a bűneinket, és úgy teszünk mint Ádám, hogy „Uram, az asszony, akit Te adtál nekem, ő kísértett meg, és én ettem belőle.” A magyarázkodás helyett egyszerűen csak megvallani kéne a bűnt, beismerni a tévedést. Isten nem kíváncsi a magyarázkodásra, csak a beismerő vallomásra, hogy ezáltal Ő megbocsájthassa azt.

Dávid megvallotta hibáját és beismerte a büszkeségből fakadó bűnét.

Ekkor így szólt az ÚR Gádhhoz, Dávid látnokához:

Menj, és mondd meg Dávidnak: Ezt mondja az ÚR: Három lehetőséget adok neked, válassz ki közülük egyet, és én azt teszem veled!

Bement tehát Gád Dávidhoz, és ezt mondta neki: Így szól az ÚR: Válassz!

Három esztendeig tartó éhínség legyen? Vagy dúljanak három hónapig támadóid, és érjen utol ellenséged fegyvere? Vagy legyen három napon át az ÚR fegyvere, a dögvész az országban, és pusztítson az ÚR angyala Izráelnek egész területén? Most azért dönts el, milyen választ vigyek annak, aki engem küldött.

Dávid ezt felelte Gádnak: Igen nehéz helyzetben vagyok. Inkább essem az ÚR kezébe, mert igen nagy az ő irgalma. Csak ember kezébe ne essem!

Az ÚR tehát dögvészt bocsátott Izráelre, és elhullott Izráelben hetvenezer ember.

Az Isten angyalt küldött Jeruzsálembe, hogy pusztítsa azt. De amikor pusztított, odanézett az ÚR, bánkódni kezdett a veszedelem miatt, és ezt parancsolta a pusztító angyalnak: Elég! Most már hagyj abba! Az ÚR angyala akkor éppen a jebúsi Ornán szérűje mellett állt.

Dávid fölemelte a tekintetét, és látta, hogy az ÚR angyala ott áll az ég és a föld között, kezében kivont karddal, amelyet Jeruzsálem ellen nyújtott ki. Ekkor Dávid és a vének zsákba burkolózva arcra borultak.

Dávid pedig ezt mondta Istennek: Hiszen én mondtam, hogy számlálják meg a népet! Én magam vagyok az, aki vétkeztem és nagy gonoszsgot követtem el. De az én nyájam nem követett el semmit! URam Istenem, sújts le kezed inkább énrám és az én rokonságomra, de népedet ne bánts!

Valószínű, hogy az egyik legnehezebb dolog a bűnnel kapcsolatban, végignézni azt, hogy a saját bűnöm milyen nagy kárt okoz ártatlan emberekben. Senki sem él önmagában, mégis vannak, akik azt mondják, hogy rosszat cselekedtem ugyan, de csak saját magamnak ártottam. Ez tévedés, mert mindig hatással van másokra is az, amit cselekszünk, és gyakran igen nagy hatással.

Dávid látta saját bűnének következményét az embereken, és azt kérte, hogy ő maga szenvedjen saját bűnéért, ne az ártatlanok. Sajnos a mi rossz cselekedeteink következményét is gyakran ártatlanok szenvedik meg, rajtunk kívül.

Ekkor az ÚR angyala azt üzentte Gád által Dávidnak, hogy menjen és állítson oltárt az ÚRnak a jebúsi Ornán szérűjén.

Elment tehát Dávid Gád beszéde szerint, amelyet az ÚR nevében mondott.

Amikor Ornán arra fordult, meglátta az angyalt; vele levő négy fia pedig elrejtőzött. Ornán éppen búzát csépelet.

Dávid pedig odament Ornánhoz. Amikor Ornán föltekintett, és meglátta Dávidot, kiment a szérűről, és arccal a földre borult Dávid előtt.

Dávid így szólt Ornánhoz: Add nekem ezt a szérűt, hadd építsek itt oltárt az ÚRnak! Teljes áron add nekem, hogy megszűnjék a csapás a népen.

Ornán így felelt Dávidnak: Fogadd el, azután tegye az én uram, királyom, amit jónak lát! Nézd, odaadom a marhákat égőáldozatnak, a cséplő eszközöket tűzifának, a búzát pedig ételáldozatnak. Mindent odaadok.

De Dávid király ezt mondta Ornánnak: Így nem, hanem csak teljes áron akarom megvenni, mert nem akarom az ÚRnak adni a tiedet, és nem akarok ingyen kapott égőáldozatot bemutatni.

Istennek nincs szüksége a mi „levetett” dolgainkra. Milyen gyakran adnak az emberek olyan dolgot az Úrnak, ami nekik semmibe sem került. Isten sohasem a pénzbeli értéket tekinti, hanem azt, hogy nekünk mibe került az, hogy Istennek adjunk. Lehet, hogy Istennek egymillió dollárt adsz, de ha van még kétmillió a bankban, akkor ez teljesen értéktelen Isten szemében, mert a kétmillióból is ugyanolyan jól meg tudsz élni. De ha valaki más egyetlen dollárt ad, ami erre a hétre a kenyérpénze volt, és így éhezni fog a héten, Isten szerint ez sokkal nagyobb adomány volt, mert a szegénynek ezt sokkal többbe került odaadni. Az összeg azért nem számít Isten szempontjából, mert neki amúgy sincs szüksége a mi pénzünkre. Ezért fontos az, hogy nekünk mibe került az adakozás, mert ez mutatja meg az adomány igazi értékét, Isten iránti szeretetem mélységét.

Adott tehát Dávid Ornánnak azért a helyért hatszáz sekel súlyú aranyat.

A Biblia kritikusai ismét hibát találtak a Bibliában, mert Sámuel könyvében ugyanezt a történetet írja le, és a végén hozzáteszi, hogy Dávid 50 arany sekelt adott a szérúért. A Biblia tehát saját magának mond ellent, és ezért semmi okunk sincs arra, hogy elhiggyük azt, ami bele van írva – mondják az okosok. A megoldás ismét egyszerű, mert az eredeti héber szövegben a Sámuelben leírt pénzt csak magáért a szérúért adta, itt a Krónikákban az egész környező földről van szó, mert az itt használt szó a környezetet jelenti, hisz Dávid ezen a területen egy templomot akart Istennek építeni. Két különböző vásárlásról van tehát szó, az egyik a szérú, a másik a hely, amely a környező területet jelenti. Az ellentmondás ezzel feloldódik, és a Biblia ismét igaz maradt.

Azután ezt mondta Dávid: Itt lesz Istennek, az Úrnak a háza, és itt lesz Izráel égőáldozati oltára!

Dávid azért megparancsolta, hogy gyűjtsék össze a jövevényeket Izráel országában, és köfejtésre rendelte őket, hogy kötömböket fejtsenek Isten háza építéséhez.

Bőven szerzett Dávid vasat a kapuszárnnyakhoz való szegeknek és sarokvasaknak, meg rezet is mérhetetlenül sokat,

továbbá számtalan cédrusfát, mert a szidóniak és tírusziak bőségesen szállítottak Dávidnak cédrusfát.

Dávid ugyanis ezt gondolta: Az én fiam, Salamon még tapasztalatlan ifjú, az Úrnak pedig olyan házat kell építeni, hogy hírve és ékessége mindent fölülmúljon az egész földön. Ezért én mindent megszerzek neki. Meg is szerzett Dávid mindent bőven még halála előtt.

És hívatta a fiát, Salamont, és megparancsolta neki, hogy építsen házat az Úrnak, Izráel Istenének.

Ezt mondta Dávid Salamonnak: Fiam, én magam szándékoztam házat építeni Istenem, az ÚR nevének tiszteletére.

De az ÚR igéje így szólt hozzám: Sok vért ontottál, nagy háborúkat viseltél. Nem építhetsz házat az én nevem tiszteletére, mert sok vért ontottál ki előttem a földre.

Viszont az Úr nem mondta azt, hogy Dávid nem készítheti elő az Úr házának építését, így Dávid minden lehetséges előkészületet megtett, majd Salamon végeztette az építés munkálatokat itt a Morijja-hegyen, amit Dávid Ornántól vásárolt meg.

A Morijja-hegyre hozta Ábrahám Izsákot, hogy áldozatként ajánlja fel őt az Úrnak. Érdekes, hogy ez három napi járóföldre volt Ábrahámék akkori tartózkodási helyétől, Isten mégis ide vezette őket. A Morijja-hegy az áldozatok hegye lett, Izrael nemzete itt kezdett áldozni az Úrnak Dávid idejétől kezdve.

A templomot a hegy oldalában építették, és a hegy tetején volt a Golgota, ahol Jézus Krisztust áldozták fel a mi bűneinkért.

De fiad fog születni, ő a nyugalom embere lesz, mert nyugalmat adok neki a körülötte levő összes ellenségtől. Salamon lesz a neve, mert békességet és nyugalmat adok Izráelnek az ő idejében.

Ő épít majd házat nevem tiszteletére. Ő a fiam lesz, és én atyja leszek, és örökre megszilárdítom királyi trónját Izráelben.

Most hát, fiam, az ÚR legyen veled, hogy sikeresen fölépíthesd Istenednek az Úrnak a házát, ahogyan kijelentette rólad.

Bárcsak adna neked az ÚR észet és értelmet, amikor Izráel fölé rendel, hogy megtartsd Istenednek, az Úrnak a törvényét!

Akkor jársz sikerrel, ha megtartod és végrehajtod azokat a rendelkezéseket és törvényeket, amelyeket az ÚR Mózes által parancsolt Izráelnek. Légy erős és bátor, ne félj, és ne rettegj!

Dávidnak voltak bámulatra méltó jellemvonásai, de gyengeségei is nyilvánvalóak voltak. Ő egy gyenge apa volt, és ennek következtében a gyermekeivel gondjai voltak. Ezért írt olyan sokat később Salamon a gyermekek neveléséről, mert Dávid ebben gyenge volt. Abszolón fellázadt ellene, pedig Dávid sohasem vette elő semmilyen cselekedete miatt. Salamon látta Dávid eme gyengeségének következményeit, és

ezért mondta, hogy „ha kíméled a botod, elkényezteted a gyermekedet”, a „világ osztozására lakozik a gyermek szívében, de a fenyítő bot kiűzi azt belőle”, vagy „a magára hagyott gyermek szégyent hoz az anyjára”.

Mindezek ellenére ebben a konkrét esetben Dávid nagyot alakított, amint Salamont az Úr útjaira okítja. Dávid nem töltött elég időt a gyermekeivel, de öregkorára Salamonnak a lehető legjobb tanácsot adja. Biztatta arra, hogy az Úrnál keresse a bölcsességet, és ennek következtében nagyon jelentős, hogy amikor Salamon elkezdett uralkodni, Istentől pontosan bölcsességet kért, mert valószínű, hogy emlékezett arra, amit az apja korábban mondott. Isten megadta ezt neki, és még sok olyan dolgot is, amit nem is kért Salamon.

Akkor jársz sikerrel, ha megtartod és végrehajtod azokat a rendelkezéseket és törvényeket, amelyeket az ÚR Mózes által parancsolt Izráélnak.

Az első zsoltárban is összeköti Dávid a sikert az Úr rendelkezéseinek megtartásával. És az Írásokban ez a két dolog gyakran össze van kötve. Amikor Mózes átadta a kormánybotot Józsuénak, akkor Ő azt mondta, hogy elmélkedjen Isten törvényein és rendelkezésein és ezáltal minden vállalkozása sikeres lesz. A rendelkezéseknek és törvényeknek való engedelmesség tehát a sikeres élet kulcsa.

A világegyetemnek éppúgy vannak lelki, mint fizikai törvényei. Mi nagyon jól ismerjük a fizikai törvényeket: mindnyájan leülünk a székre, és ott is maradunk, mert a gravitáció működik, és nem kezdünk lebegni a légkörben. Nem tudjuk pontosan, hogy miért van ez így, de ismerjük e törvények a következményeit, és ezért aztán nem vonjuk a törvényt kétségbe, mert tudjuk, hogy ezzel bajt okozhatunk. Nem fogjuk naponta lelesztelni, hogy vajon még mindig igaz-e ez a törvény, nem ugrunk le az épület tetejéről azért, mert pontosan nem tudjuk, hogy ez hogyan működik. Ha megszegem ezt a törvényt akkor is szenvedni fogok ha értem a működését, és akkor is ha nem.

Ugyanígy vannak olyan lelki törvények, amelyek a lelki világban uralkodnak, és akkor is működésben vannak, és hatással vannak rád, ha érted és akkor is ha nem érted a működési elvüket. Ezért aztán bölcs dolog, ha tiszteletben tartjuk ezeket, és ha ismerjük ezeket, akkor hatalmas előnyre teszünk szert az életünkben.

Isten állapította meg a boldogság, a sikeresség törvényeit, és sok egyebet. Nem értem, hogy miként működnek, de ez nem akadályozza meg őket működésükben. Pedig gyakran kétségbe vonjuk ezeket, és azt állítjuk, hogy ez az én esetemre nem vonatkoznak, és utána pedig csodálkozunk, hogy miért szenvedünk a következményektől, és miért vannak folyamatosan szomorúságaink és problémáink. Az ok: megszegtem Isten lelki törvényeit.

Például: hogy lehet az, hogy minél többet adok, annál többet kapok? Ennek semmi értelme, pedig a Biblia pont ezt írja: *Adjatok, és adatik nektek: jó, megnyomott, megrázott, megtetézett mértékkel adnak öletekbe. Mert amilyen mértékkel ti mértek, olyan mértékkel mérnek viszonzásul nektek.*”

Ha böven vettek, böven fogtok aratni, ha keveset vettek, keveset arattok. Kezdjük már érteni? Egy mezőm van, és ha öt kukorica magot vetek el, akkor pont annyi fog kikelni, nem nagy nyereség. De ha veszek egy véka kukoricát, és elvetem, akkor már más a helyzet ha eljön az aratás ideje. Érthető? Ez egy olyan alapelv amely működik, annak ellenére, hogy ne értjük pontosan, hogy hogyan. Ha sokat adsz Istennek, akkor Ő sokat fog visszaadni neked jól megnyomott, megrázott, megtetézett mértékkel. Ez egy lelki törvény, amely működik. Sokan nem értik, és sokan ezért nem használják ki őket, és így az előnyöktől is megfosztják saját magukat.

De mi történne, ha azt mondanád, hogy egyetlen elektromos készüléket sem fogok használni, amíg teljesen meg nem értem az elektromosság törvényét? Meg akarom tudni, hogy az elektromosan töltött részecskék miként tudnak erőt kifejteni. Ismerni akarom a váltakozó áram törvényeit, tudni akarom, hogy az elektromosság a kábelekből hogyan közvetítődik, stb., stb. Képzeljétek csak el, hogy az elektromosság mennyi előnyétől fosztanátok meg magatokat, ha először tökéletesen meg akarnátok ismerni az elektromosság törvényeit és csak utána használnátok saját előnyötökre.

Sokan nem értik a lelki törvények működését, és ezért elhatározzák, hogy nem élnek ezekkel, és így elzárják maguk elől az Isten által nyújtott előnyöket. Az Isten által adott törvények alapvetően a siker, a boldogság törvényei voltak:

Boldog ember az, aki nem jár a bűnösök tanácsa szerint, nem áll a vétkesek útjára, és nem ül a csúfolódók székére,

hanem az ÚR törvényében gyönyörködik, és az ő törvényéről elmélkedik éjjel-nappal.

Olyan lesz, mint a folyóvíz mellé ültetett fa, amely idejében megtermi gyümölcsét, és nem hervad el a lombja. Minden sikerül, amit tesz.

Dávid így folytatja intelmeit Salamonnak:

Látod, én nagy fáradsággal szereztem az ÚR házához százezer talentum aranyat, egymillió talentum ezüstöt; a rezet és vasat már meg sem lehet mérni, olyan sok van. Épületfát és követ is szereztem; te gyarapítsd ezeket!

Bőven van munkásod: köfejtő, kőfaragó és ács, és mindenféle munkához értő ember.

Az aranynak, ezüstnek, réznek és vasnak se szeri, se száma. Fogj munkához, az ÚR legyen veled!

Izráel összes vezetőinek pedig megparancsolta Dávid, hogy segítsenek fiának, Salamonnak:

Bizony veletek volt Istenetek, az ÚR, és nyugalmat adott nektek mindenfelől! Mert kezembe adta az ország lakóit, és meghódolt az ország az ÚR előtt és az ő népe előtt.

Most azért igyekezzetek szívvel-lélekkel keresni Isteneteket, az URat. Fogjatok hozzá, és építsétek föl Istennek, az ÚRnak a szentélyét, hogy bevihessétek az ÚR szövetségládáját és az Isten szentélyének az edényeit abba a templomba, amely az ÚR neve tiszteletére épül.

Dávid megöregedve és betelve az élettel, fiát, Salamont tette Izráel királyává.

Összegyűjtötte tehát Izráel minden vezetőjét, meg a papokat és a lévítákat.

A továbbiakban láthatjuk, hogy Dávid nemcsak kitűnő vezető volt, hanem nagyon jó szervező is. A 23.-ik fejezetben láthatjuk, hogy hogyan szervezte meg a papokat:

Számba vették a lévítákat harmincévesektől fölfelé, és a férfiak száma harmincnyolcezer fő volt.

Ezek közül huszonnégyezren intézzék az ÚR házában a teendőit, az elöljárók és bírák hatezren legyenek, a kapuőrök négyezren, négyezren pedig dicsérik az URat azokon a hangszereken, amelyeket én készítettem az ÚR dicséretére.

Láthatjuk, hogy Dávid nemcsak jó zenész, hanem feltaláló is volt, új hangszereket készített, ugyanakkor énekeket is írt. Ezenkívül pedig tudjuk, hogy jó vezető, bátor harcos és kitűnő szervező is volt, igen sokoldalú tehetséggel megáldva.

Mivel a huszonnégyezer pap túl sok volt, ezért Dávid beosztotta őket, hogy egy évben kb. 2 hétig szolgálhatnak az Úr házában. Ők a saját városaikban éltek, és a kijelölt időpontban eljöttek Jeruzsálembe, elvégezték a szolgálatukat, majd hazamentek, és tovább folytatták az otthoni teendőik végzését.

A Dávid által felállított rendszer még az újszövetségi időkben is érvényben volt, egészen Krisztus idejéig, hisz amikor Zakariás eljött a soros templomi szolgálatára, és amikor füstáldozatot mutatott be az Úrnak,

akkor jött Gábriel angyal, és elmondta neki, hogy a feleségének fia lesz, akinek a neve János lesz, a Messiás előhírnöke.

Amikor még a sátori időkben voltak, akkor a papok egy részének csak az volt a dolga, hogy összecsomagolja a sátrat, egy másik részének pedig az, hogy szállítsa a sátrat. Most, hogy felépítik a templomot, ezekre a szolgálatokra már nem volt szükség, ezért aztán új szolgálatok jöttek létre. Nagyon tetszik nekem az a szolgálat, ahol a papoknak annyi volt a munkájuk, hogy bejöttek a templomba, és egész végig az Úr dicsőítésére énekelték a dicsőítő dalokat.

Ott kellett állniuk minden reggel, hogy hálát és dicséretet mondjanak az ÚRnak, ugyanígy esténként is,

A 24.-ik fejezetben Áron fiainak szolgálati rendjét olvashatjuk a 19.-ik versig, majd Kéhát és Merári fiainak beosztása található meg a továbbiakban.

A 25.-ik fejezet:

Dávid és a hadsereg parancsnokai a szolgálatra különválasztották Ászáf, Hémán és Jedútún fiai közül azokat, aki prófétai ihlettel játszottak citerákon, lantokon és cintányérokon

Ez nem feltétlenül jelentett jóvendőmondást, hanem inkább Isten munkájának és dicsőségének kijelentését jelenti. Amikor zenét írtok, gondoljatok arra, hogy Isten nagyságát és dicsőségét jelentsétek ki, hisz ez a dicsőítő ének lényege.

Ezek mindnyájan apjuk irányításával énekeltek az ÚR házában, cintányérok, lantok és citerák kíséretében végezve az istentiszteletet az Isten házában a király, Ászáf, Jedútún és Hémán irányítása szerint.

Kétszáznyolcvannolc volt a száma atyjukfiaival együtt azoknak, akiket megtanítottak az ÚR énekeire, és mindnyájan képzettek voltak.

Sorsot vetettek a szolgálat rendjére nézve a fiatalokra és az öregekre, a képzettekre és a tanítványokra egyaránt.

A sorsolás először az ászáfi Józsefre esett, másodszor Gedaljáhúra, aki testvéreivel és fiaival együtt tizenkettedmagával volt.

A fejezet további részében a többiek beosztását olvashatjuk.

A 26.-ik fejezet a kapuőrök beosztását tartalmazza, majd a 20.-ik versben:

A lévíták közül Ahijjá volt az Isten háza kincstárának és a szent ajándékok kincstárának a felügyelője.

...

Ez a Selómit volt testvéreivel együtt a felügyelője mindazoknak a szent kincseknek, amelyeket Dávid király, a családfők, az ezredesek, a századosok és a hadsereg parancsnokai odaszenteltek.

A hadizsákmányt szentelték oda az ÚR házában a fenntartására.

Mindaz, amit odaszentelt Sámuel, a látnok, Saul, Kís fia, Abnér, Nér fia és Jóáb, Cerújá fia, minden, amit csak odaszenteltek, Selómitra és testvéreire volt bízva.

Ebből látható, hogy talán már Sámuel ideje óta szerettek volna házat építeni az Úrnak, és már azóta gyűjtöttek a templom felépítésére.

A 26.-ik fejezetben a hadsereg beosztását olvashatjuk. Tizenkét kapitány volt, akik havonta álltak szolgálatban, majd a 23.-ik versben:

*Nem vette számba Dávid a húszéveseket és az azon aluliakat, mert az ÚR megígérte, hogy úgy megsokasítja Izráelt, hogy annyian lesznek, mint az ég csillagai.
Jóáb, Cerújá fia elkezdte ugyan a számlálást, de nem fejezte be, mivel emiatt támadt haragra Isten Izrael ellen, és ezért nem került ez a szám Dávid király történetének a számadatai közé.*

Majd olvashatunk Dávid személyes vagyonáról és szervezetéről:

A királyi kincstár gondnoka Azmávet volt, Adiél fia. A mezők, városok, falvak és őrtornyok raktárainak a gondnoka Jehónátán, Uzzijáhú fia volt.

A mezőgazdasági munkások és földművelők felügyelője Ezri, Kelúb fia volt.

A szőlők felügyelője a rámai Simei, a szőlők borkészleteinek a felügyelője a sefemi Zabdi volt.

A Sefelá-alföldön levő olajfa- és fügefakertek felügyelője a gádéri Baalhánán volt, az olajraktárak felügyelője Jóás.

A Sárónon legelő szarvasmarhák felügyelője a sáróni Sitraj volt, a völgyekben legelő szarvasmarhák felügyelője pedig Sáfát, Adlaj fia.

A tevék felügyelője a jismáéli Óbíl, a samarak felügyelője a mérónóti Jehdejáhú,

a juhnyájak felügyelője pedig a hagri Jáziz volt. Mindezek Dávid király vagyonának a kormányzói voltak.

Jónátán, Dávid nagybátyja tanácsadó volt, értelmes és írástudó ember. Jehiél, Hakmóni fia pedig a királyfiak nevelője volt.

Ahitófel a király tanácsadója volt, az arki Húsaj pedig a király barátja.

Ahitófel helyettese Jehójádá, Benájáhú fia és Ebjátár volt, a királyi hadsereg parancsnoka pedig Jóáb.

A 28.-ik fejezetben:

Dávid összegyűjtötte Jeruzsálemben Izrael összes vezető emberét, a törzsek vezetőit, a király szolgálatára álló csapatok parancsnokait, az ezredeseket, a századosokat, a király és fiai minden vagyonának és jószágának a kormányzóit, az udvari emberekkel, a testőrökkel és az összes kiváló vitézekkel együtt.

Ekkor fölállt Dávid király, és így szólt: Hallgassatok meg, testvéreim és népem! Nekem magamnak volt szándékomban, hogy az ÚR szövetségládájának, Istenünk lába zsámolyának az elhelyezésére házat építsek. Elő is készítettem az építést.

De az Isten így szólt hozzám: Nem építhetsz házat az én nevem tiszteletére, mert háborúskodó ember voltál, és sok vért ontottál.

Mégis engem választott ki Izrael Istene, az ÚR atyám egész háza népéből, hogy Izrael királya legyek mindvégig. Mert Júdát választotta ki a fejedelemségre, Júda házában pedig az én atyám háza népét, apámnak a fiai között pedig bennem telt öröme, hogy egész Izrael királyává tegyen.

Valamennyi fiam közül, pedig az ÚR sok fiút adott nekem, Salamon fiamat választotta ki, hogy ő üljön az ÚR királyságának a trónjára Izraelben.

És ezt mondta nekem: Fiad, Salamon építi majd föl házamat és udvaraimat, mert kiválasztottam őt, hogy fiam legyen, én pedig atyja leszek.

Örökre megszilárdítom királyságát, ha állhatatosan teljesíti parancsolataimat és végzéseimet, ahogyan eddig tette.

Most azért egész Izraelnek, az ÚR gyülekezetének a szeme láttára és Istenünk füle hallatára mondom: Tartsátok meg, sőt keressétek Isteneteknek, az ÚRnak minden parancsolatát, hogy a ti birtokotokban maradjon ez a jó föld, és örökségül hagyhassátok utódaitokra örökre.

Te pedig, fiam, Salamon, ismerd meg atyád Istenét, és szolgálj neki teljes szívvel és készséges lélekkel, mert megvizsgál az ÚR minden szívet, és megismer minden gondolatot és szándékot. Ha keresed, megtalálhatod. De ha elhagyod őt, akkor félreállít téged végleg.

Dávid itt összegyűjti Izrael vezetőit és a célja az, hogy átadja annak a királyságnak a nagyságát, az áldásait és a dicsőséget az utódoknak, amelyet Isten vezet. Mert Dávid alatt a királyságot Isten vezette

valójában, hisz néhány kivételtől eltekintve Dávid mindig az Urat kereste. Most, amikor befejezi a pályafutását, arra figyelmezteti az utódokat, hogy továbbra is Isten útjain járjanak, hogy élvezhessék a föld áldásait.

Nem elég, hogy mi élvezzük a szabadság előnyeit ebben a szabad társadalomban, hanem célunk az kellene legyen, hogy a mi gyerekeinknek ugyanazokat az előnyöket adhassuk tovább, amelyekben nekünk volt részünk. De ha arra gondolok, hogy ebben a világban kell felnőjenek az unokáim, szomorúság tölti el a szívemet, és azon tűnődöm, hogy vajon milyen világba fognak felnőttek lenni. Vajon hová mehetnek úgy, hogy ott biztonságban is lehetnek? Vajon mit csinálhatnak majd öregkorukban? Vajon meddig marad meg a szabadság?

Mi azt hittük, hogy hátat fordíthatunk Istennek és imádkozhatjuk a pénz, a siker az anyagiasság isteneit, de ezért a nemzetünk igen gyorsan halad a pusztulás felé, és én igazán aggódom az unokáim miatt. Nem elég az, hogy én élveztem a szabadságot, az a célom, hogy ők is élvezhessék majd azt. De sajnos a filmipar tönkretette mindezt, és egyre rosszabb és rosszabb lesz a helyzet, mert az emberek azt teszik, amit a filmekben látnak. Gyakorlatilag a filmipar minden gonosz dolgot és erkölcstelenséget bevezetett az emberek fejébe, és tönkretette ezt a társadalmat. Az emberek azt követik, amit látnak, és én félek emiatt.

Dávidnak is fenntartásai voltak, mert tudta, hogy a siker titka az Istennel való kapcsolatukban rejlik, ezért arra bátorítja őket, hogy tartsák meg ezt a kapcsolatot, hogy a gyermekeik is élvezhessék azt, amiben nekik részük volt.

A mi nemzetünk is elvesztette Istennel való kapcsolatát. Nem tudom, hogy vajon túl késő-e már... De imádkozom az ébredésért, mert szeretném még egyszer meglátni, hogy Isten hogyan ébreszti fel ismét ezt a nemzetet. Azt szeretném, ha minden gonosz vezetőt és bírót eltávolítanának a hivatalából, és ismét igaz emberek vezetnék ezt az országot. Ez az egyetlen reményünk, de nem látom a megvalósításhoz vezető utat. De Isten olyat is meg tud tenni, amit én nem látok. Az egyetlen dolog, amit tehetek, hogy imádkozom.

Dávid is intette őket, de ők nem követték az általa kijelölt utat. Hamarosan elfordultak Istentől, és a pusztulás bekövetkezett ugyanúgy, mint minden olyan nemzetben, amely elfordult Istentől.

Te pedig, fiam, Salamon, ismerd meg atyád Istenét, és szolgálj neki teljes szívvel és készséges lélekkel, mert megvizsgál az ÚR minden szívet, és megismer minden gondolatot és szándékot. Ha keresed, megtalálhatod. De ha elhagyod őt, akkor félreállít téged végleg.

Lásd meg azért, hogy az ÚR választott ki téged, hogy házat építs szentélyül. Légy erős és készítsd el! Akkor átadta Dávid a fiának, Salamonnak a csarnoknak és épületeinek, a kincstárnak, a felső szobáknak és belső szobáknak és az engesztelés helyének a tervrajzát, mindazét, amit a Lélek adott neki:

Isten ihletével készítette el Dávid a tervrajzot, és összeszedte az épülethez való dolgokat.

Minderre, a tervrajz minden munkájára az ÚR kezéből származó írás oktatott ki engem.

Ezek után Dávid azt mondta fiának, Salamonnak: Légy erős, légy bátor és cselekedj! Ne félj, és ne rettegj, mert az ÚRisten, az én istenem veled van, nem hagy cserben és nem hagy el, amíg be nem fejezed az ÚR háza szolgálatához szükséges valamennyi munkát.

Nézd, itt vannak a papok és a lévíták csapatai az Isten háza minden szolgálatára. Veled vannak minden munkára készen, mindenféle szolgálathoz érve; és a vezetők, meg az egész nép mindenben rendelkezésedre áll.

Dávid király ezt mondta az egész gyülekezetnek: Egyedül Salamon fiamat választotta ki Isten, de ő még tapasztalatlan ifjú, a munka pedig nagy, mert nem emberé lesz ez a vár, hanem az ÚRistené.

Ezért minden örömmel szereztem Istenem háza számára aranyat az aranyeszközökhöz, ezüstöt az ezüsthöz, rezet a rézhez, vasat a vashoz, fát a famunkához, ónixköveket, foglalatba való köveket, sötét és tarka színű köveket, mindenféle drágakövet és fehér márványkövet bőséggel.

De van még a birtokomban arany és ezüst, és mivel szeretetet érzek Istenem háza iránt, adok Istenem házára azon felül, amit szereztem a szent házra:

háromezer talentum aranyat, mégpedig ófiri aranyat, és hétezer talentum tiszta ezüstöt a templom falainak a beborítására,

aranyat az aranyeszközökhöz és ezüstöt az ezüsteszközökhöz, a mesteremberek mindenféle munkájához. Ki akar még önként, bőkezűen adakozni az ÚRnak?

Dávid elmondja, hogy mi az ő személyes felajánlása, és most a többieket is arra ösztönzi, hogy adják szolgálataikat az Úr házának.

Ekkor önként adakoztak a családfők, Izráel törzseinek a vezetői, az ezredesek és a századosok, meg a királyi udvartartás vezetői.

Adtak az Isten háza munkálataira ötezer talentum aranyat, tízezer dáríkot, tízezer talentum ezüstöt, tizennyolcezer talentum rezet és százezer talentum vasat.

Akinek drágaköve volt, odaadta az ÚR házának a kincseihez, a gérsóni Jehiél kezéhez.

És örült a nép az önkéntes adakozásnak, mert tiszta szívvel, önként adakoztak az ÚRnak. Dávid király is nagy örömmel örvendezett.

Hogyan adakozzunk az Úrnak? Önként és örömmel. Isten nem akarja, hogy nyomás hatására adakozzatok neki, mert nem szeretné, hogy morgolódjatok, panaszkodjatok a neki való adakozás miatt. Amit örömmel tudtok adni, csak azt adjátok, mert a többire nincs Istennek szüksége, és amúgy sem lesz értéke az Ő szemében.

Akkor áldotta Dávid az URat az egész gyülekezet előtt, és ezt mondta: Áldott vagy te, URam, ősatyánknak, Izráelnek Istene, öröktől fogva mindörökké!

Tied, URam, a nagyság, a hatalom és a fenség, a ragyogás és a méltóság, bizony minden, ami a mennyben és a földön van! Tied, URam, az ország, magasztos vagy te, mindenek feje!

Ez a vers hasonlít az Úr imájának egy részére. Dávid gyönyörűen ki tudta fejezni magát!

Tőled ered a gazdagság és a dicsőség, te uralkodsz mindenben. A te kezében van az erő és a hatalom, a te kezéd tehet bárkit naggyá és erőssé.

Most azért, Istenünk, hálát adunk neked, és dicsérjük a te fenséges nevedet.

Mert ki vagyok én, és mi az én népem, honnan volt erőnk ilyen önkéntes adakozásra? Bizony tőled van mindez, és csak azt adtuk neked, amit kezedből kaptunk.

Dávid felismeri, hogy minden az Úré, és ők csak visszaadták Neki azt, ami egyébként is az övé volt. Mi magunk is Isten sáfárainak kellene lássuk magunkat. Isten azért helyezte az embert a földre, hogy viseljen gondot a kertre, de az ember uralkodni akart a kert fölött. A kapzsiság közbejött, és többet akarunk, mint amire szükségünk van. Nincs szükségünk többre, de mindig azon küszködünk, hogy még többünk legyen, mert állandóan többet akarunk, és így feléljük a föld tartalékait, tönkretettük a természet ökológiai egyensúlyát.

Mi semmit sem tudunk adni az Úrnak, csak azt tudjuk visszaadni, ami amúgyis az Úré. Számomra az adakozás az egyik nagyszerű kiváltság, amelyet Isten megenged számomra. Tudom, hogy valójában

Istennek semmire sincs szüksége, de megengedi, hogy ennek ellenére adakozzunk, és ezért még meg is áld minket. De nem azért áld meg, mert szüksége volt az adományomra, hanem azért, mert nekem van szükségem az áldásaira.

Mi jövevények és zsellérek vagyunk előtted, mint minden őünk. Napjaink olyanok a földön, mint az árnyék: nincs állandóságuk.

URunk Istenünk! Ez az egész halom kincs, amelyet összeadtunk, hogy neked, a te szent neved tiszteletére templomot építsünk, a te kezedből való, és a tied lesz mindez!

Tudom, Istenem, hogy te a szíveket vizsgálod, és gyönyörködsz az őszinteségben. Én mindezt őszinte szívvel, önként adtam, és most örömmel látom, hogy önként adakozott neked néped, amely itt összegyűlt.

URam, őseinknek, Ábrahámnak, Izsáknak és Izráelnek Istene, tartsd meg örökre néped szívében ezt a gondolatot és szándékot, és kösd magadhoz szívüket.

Fiamnak, Salamonnak pedig add meg, hogy teljes szívvel tartsa meg parancsolataidat, intelmeidet és rendelkezéseidet, vigye véghez mindazt, és építse föl azt a várat, amit én előkészítettem.

Azután ezt mondta Dávid az egész gyülekezetnek: Áldjátok Isteneteket, az URat! És áldotta az egész gyülekezet az URat, ősei Istenét, meghajolt és leborult az ÚR előtt és a király előtt.

Másnap reggel véresáldozatokat mutattak be, és égőáldozatokat áldoztak az ÚRnak: ezer bikát, ezer kost, ezer bárányt a hozzájuk tartozó italáldozatokkal együtt, és tömérdek véresáldozatot az egész Izráelért.

Ettek-ittak az ÚR előtt azon a napon nagy örömmel. Azután másodszor is királlyá tették Salamont, Dávid fiát, és fölkenték az ÚR fejedelmévé; Cádókot pedig pappá.

Hatalmas ünnepség volt, a sok áldozatot megsütötték és megették Isten előtt. Egyedül csak a bűnáldozatot nem eheték meg, de ezek békeáldozatok voltak, így ünnepeltek és ettek. A zsidók ünnepségei mind hatalmas evészetek voltak Isten jelenlétében, dicsőítették Őt az áldásai és jósága miatt, és Isten szeretett velük együtt enni, kapcsolatban lenni velük. Ez mindig egy hálaadási és dicsőítő alkalom volt.

Így ült Salamon az ÚR trónjára, apja, Dávid után. Eredményesen uralkodott, és egész Izráel hallgatott rá. A vezérek, a testőrök és Dávid király fiai is mind kezet adtak, hogy Salamon király alattvalói legyenek.

Az ÚR pedig igen nagyra tette Salamont egész Izráel szemében, és olyan királyi méltóságot adott neki, amilyen nem volt előtte egy királynak sem Izráelben.

Dávid, Isai fia egész Izráel királya volt.

Negyven éven át uralkodott Izráelben. Hebrónban hét esztendeig, Jeruzsálemben pedig harminchárom esztendeig uralkodott.

És meghalt késő vénységében, betelve az étellel, gazdagsággal és dicsőséggel. Utána fia, Salamon lett a király.

Dávid király dolgai elejétől végig meg vannak írva Sámuel látnok, Nátán próféta és Gád látnok történetében,

egész uralkodásával, hőstetteivel és mindazokkal az eseményekkel együtt, amelyek vele, Izráellel és a többi országok királyságaival végbementek.

Ezek közül csak Sámuel könyve van meg, és mint tudjuk a Sámuel második könyvének végét nem is ő írta teljesen.